

ZPRÁVA SYNODNÍ RADY

I. Zpráva synodního seniora

Stěžejní událostí v době od minulého synodu bylo 500. výročí reformace. Účastnil jsem se řady slavnostních shromáždění, jak v ekumeně domácí, tak zahraniční. Hlavní shromáždění naší církve se konalo v Ratiboři 10. září 2017. Myslím, že obsahem i atmosférou bylo vynikající. Jistě, zpětně se odhalilo, co mohlo být jinak. Ale to patří k dobře vykonané práci. Děkuji ještě jednou tamějšímu sboru, obci, i Východomoravskému seniorátu. Újmu mají ti, kdo tam nebyli.

Snažím se být co nejvíce nedělní v roce v některém ze sborů naší církve. Zvěte mne, rád přijedu. Je mi jasné, že během krátké chvíle nemohu proniknout do vztahů ve sboru a úplně postihnout, jak sbor žije. Co ovšem mohu postihnout, je zájem lidí různého věku o život církve. Nepřevažuje církev unavená a otrávená, naopak. To je výborný základ, na němž můžeme stavět. Souvisí to i s rostoucí obětavostí v mnoha sborech. Stále více je patrné, že život sboru je úměrný zájmu a nasazení, které já, jeho člen, osobně vydávám.

S úzkostí sleduji sbory, kde život chřadne. Aktivní lidé jsou v nich v menšině, unavení, nevidí naději na zlepšení. Není jednoduché rozhodnout, jak dál. O tom musíme brzy rozhodnout. Důležité pro mě není, zda konkrétní místo má či nemá statut sboru. Důležité pro mne je, aby každý, kdo se k ČCE hlásí, mohl mít podíl na životě křesťanského sboru. Je jasné, že to bude stát různé úsilí ty, kdo žijí v centru sboru, než ty, kdo od něj žijí daleko.

V mnoha případech je ovšem stále ještě možné jít cestou probuzeného zájmu o Krista a jeho dílo. Někdy jedu kázat na místa, která dobře znám. A je mi to líto, když v protijedoucím autě potkám presbytera, který právě něco někam veze v přívěsném vozíku, když před domy bývalých věrných členů sboru parkují auta jejich dětí, a na shromáždění nejsou. Nechci vyčítat, ale ani to nechci vzdát, že už je to rozhodnuté, a že ty dospělé děti se nezmění a nepochopí, že to, co bylo dobré pro jejich otce a matky, je dobré i pro ně. Měli bychom se pokusit o novou misi pokřtěných. Přece nejsou horší než ti, kdo vzali závazek křtu vážně. Myslím, že některé sesterské církve v cizině už učinily pokusy tyto lidi oslovit.

K uplynulému času také patří, že jsem byl v listopadu 2017 zvolen předsedou ERC v ČR. V praxi to znamená, kromě čtení e-mailů a dokumentů, účastnit se zhruba jednou týdně nějaké události, především reprezentativní. Jsem vděčný za to, že jsme iniciátory vzniku Ekumenické komise pro české církevní dějiny 17. století. Komise pracuje skvěle, první kolokvium - Náboženský exil v českých zemích v raném novověku – chystá na 22. května 2018 do prostor našeho Husova domu.

Ekumenické vztahy. Uplynulý čas odhalil, že se v mnohém sblížíme, leč také v něčem lišíme. Že jsme schopni spolu hovořit o Bibli a víře. Ale že se s některými církvemi lišíme v postoji ke státní moci. Zároveň si uvědomujeme, že nás to nemůže a nesmí rozdělit. Že ekumenické vztahy se dějí především na místní a osobní rovině. Synodu sděluji, jinak jsem to nepokládal za nutné zveřejňovat, že jako předseda ERC jsem počátkem března dostal pozvání k inauguraci prezidenta Miloše Zemana, a že jsem se omluvil a inaugurace nezúčastnil. Chápu to jako podporu sil, které usilují uchovat demokracii, byť podporu symbolickou.

Důležité jsou pro nás vztahy s církvemi v Evropě i ve světě. Církve mají zájem o rozhovor s námi. V únoru jsme se v Brně setkali s vedením Evangelické luterské církve v Maďarsku. Tato církev nesdílí nadšení nad směrem, kterým se Maďarsko a Evropa v těchto časech ubírá.

Vrcholí přípravy oslav 100. výročí církve. Jsem rád za prolnutí oslav se Sjezdem (nejen) evangelické mládeže. Program oslav pečlivě sestavují schopní tvůrčí lidé všeho věku. Prosím, vezměte vážně možnost být spolu na církevním setkání, přijďte. Nevím, kolik času uplyne, než se bude podobná nabídka tohoto rozsahu opakovat.

Vážím si všech, kdo církvi slouží nejrůznějšími dary Ducha svatého. Konají ve sborech velkou či drobnou práci, nechají se zvolit do staršovstev, doprovázejí při bohoslužbách, učí Nedělní školu, podporují život sboru svými modlitbami.

Velmi si vážím výpomocných kazatelů z řad ostatních členů církve. Tedy laiků. Církev by měla vést v patrnosti, jak vzácná je jejich služba, kolik času a úsilí vynaložili, aby se mohli, či mohly, výpomocnými kazateli stát.

Naší církvi dosud chybí soustavnější péče o faráře v penzi. Bez jejich služby ve sborech by situace v některých oblastech byla ještě vážnější, než je. Někdy ani není samozřejmostí uhradit jim cestné řádně, v plné výši. Mrzí mne, že jsme v současnosti nenašli nástroj, jak jim umožnit, aby mohli konat svatební shromáždění. Synodní rada pověřila svůj poradní odbor organizační a právní, aby usilovně hledal způsob, jak tento stav změnit.

V poradním odboru teologickém jsme začali revizi textů, kterými pověřujeme ke službě, Agenda I. A také se zabýváme případným doplněním chybějících pověření ke službě, např. pastoračních pracovníků, spirituálů – kaplanů škol EA, atp.

Jsem vděčný za snahy žít evangelium veřejně. Jsem rád za zdravé sebevědomí, které se neomlouvá za svou víru a nehledá oporu ve vymezování se vůči jiným. Jsem skeptický v očekávání, že by nastala výrazná změna k lepšímu v tom, jak nás společnost chápe a přijímá. Kristus bude svým odkazem k lásce, smíření a úctě k druhému vždy přitahovat, a také popuzovat. Apoštol Pavel to poznal také – Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. Výrazně jiné zkušenosti se asi v brzké době nedočkáme.

Daniel Ženatý

II. Zpráva synodního kurátora

Letos slaví naše republika i církev 100. narozeniny. Je to jistě důvod k oslavě. Uvědomuji si přitom, že vedle vzpomínání na naši zajímavou historii je to příležitost se podívat také dopředu. Jak vidíme svou budoucnost? Jdeme dopředu s radostí a hrdostí na příslušnost ke své republice, ke své evangelické církvi? Nebo na nás padá deprese z morálního marasmu, který je umocňován tím, jak si někteří politici vykládají své vítězství ve volbách?

Zůstaňme ale u naší církve. V minulosti jsme se srdnatě vyrovnávali s většinovým katolicismem v naší společnosti, později s protináboženskou politikou komunistického režimu. Dnes jakoby odpadl vnější nepřítel, náš protestantismus jakoby přestal mít proti čemu protestovat, a tak se začínají do popředí našeho přemýšlení o církvi vkrádat obavy. Obavy z toho, že nás ubývá, že nezaplatíme své faráře, že nám zchátrají naše kostely. Co s naší církví bude po úplném přechodu na samofinancování? Můžeme s tím něco dělat? Vychází-li náš strach o budoucnost církve z toho, že nás léta ubývá, je asi chyba u nás. Ztrácí-li se členové církve, je to tím, že se vytrácí to, co je drželo dřív pohromadě. Nebojme se tedy o církev, ale o svou víru. Slabá víra se předává druhým špatně. Jak se říká: Zapálit druhé pro něco může jen ten, kdo sám hoří. Živá víra je nejspolehlivějším iniciátorem růstu společenství. Nespoléhejme už na to, že se o nás někdo postará. Jestli nás čeká nejistá doba, tak za to nemůže nedostatek peněz. Nynější každoroční boje o schvalování rozpočtu jsou jen důsledkem toho, že jsme ještě ve víře nedorostli, že jsme církev stále nevzali jako něco, na čem nám všem opravdu záleží. Jako ten poklad v poli, kvůli kterému jsme ochotni se něčeho vzdát. A naše církev, pokud zůstane nositelkou radostné zprávy o Boží cestě za námi, by nám přece měla stát za to!

Jak se nám v synodní radě daří si udržet optimismus a nepropadat výše zmíněným blbým náladám? Těžko! Ale nechceme to vzdávat.

Mne hodně k další práci motivuje, když vidím, že se někde něco daří. Takže mám dobrý pocit z nastartovaného grantového systému. Možná, že někdy nás žadatel dovedně přelstí, a získané prostředky použije jen k dorovnání sborového rozpočtu. Mám přesto radost, že grantový systém své ovoce nese. Především tam, kde se něco děje. Ale snad i tam, kde přináší inspiraci těm, kteří zrovna nápady nemají, nebo se do toho bojít jít. Dobré příklady táhnou!

Letos jsme víc času věnovali hospodářským záležitostem. Ne proto, že by něco nefungovalo. Ale víc jsme mapovali zaběhlé procesy, zda je nelze lépe popsat a případně aktualizovat především v souvislosti s přípravou rozpočtu a možností jeho průběžného hodnocení. Předkládaná harmonizace hospodářských předpisů je jedním z důsledků tohoto společného díla, které povede k nastavení transparentnějšího financování ústředí církve a jeho aktivit.

Co se ještě podařilo? Jsem přesvědčený, že současné vedení Diakonie ČCE ji vede dobrým směrem. Děkuji touto cestou Mílovi Běťákovi za všechno, co ve svých funkcích pro Diakonii a církve udělal. Přeju mu, aby si nyní udělal víc času na sebe a rodinu. Věřím tomu, že správní rada v novém složení povede Diakonii dál k lepším zítřkům.

Daří se život v Herlíkovicích. V očekávání je další vývoj v Janských Lázních, kde se uskutečnilo výběrové řízení na nového správce, ale nástup nové správcové byl zatím o rok odložen. Provoz v bělečském táboře běží, ale s řadou výhrad, které jsou se správcem průběžně řešeny. Nebude-li garantováno odstranění nedostatků v organizaci tábora, bude muset být přistoupeno ke změnám.

K 1. lednu 2018 jsem byl jmenován jednatelem Nakladatelství a knihkupectví Kalich, s.r.o. Tato společnost se momentálně nenachází v nejlepší kondici. Ale pracujeme na tom, abychom dál vydávali zajímavé a hodnotné publikace a změnili trochu image Kalicha. Nejvíc pomůžeme tím, když si tam všichni budeme knížky nakupovat. Proto navrhuji usnesení: Synod ukládá členům synodu, aby si každoročně po dobu svého funkčního období koupili v knihkupectví Kalich publikace alespoň za 500 Kč.

Vladimír Zikmund

III. Zpráva prvního náměstka synodního seniora

Psát tuto zprávu je příležitostí ohlédnout se, zapřemýšlet. Co se dělo? Co jsme dělali? Čím byl minulý rok jiný než předchozí? Co přinesl?

Pocítily jsme váhu reformačního jubilea. Břemeno odpovědnosti za to, co neseme, i sílu základů, které nesou nás. Účastnili jsme se mnoha setkání doma i v zahraničí.

Nezůstali jsme stranou ve vyhrocené společenské situaci. Diskutovali jsme, zaujímalí stanoviska.

A mezitím probíhala rutinní práce na běžné agendě. Snad příliš neutrpěla. Její výsledky se zrcadlí v tom, jak věci fungují, anebo nefungují. A také ve zprávě o plnění synodních usnesení a v návrzích, co by mohlo být jinak. To vše najdete jinde v synodních materiálech.

Jsou to vzájemně nesourodé, rozdrobené činnosti anebo přece všechno spolu souvisí? Pro mne je jednotícím principem toho všeho misie v širokém smyslu toho slova jakožto poslání. Kristus posílá ty, kdo jsou jeho, do své služby. Jde o službu Božím království mezi námi, ve světě. Inspirována jeho Duchem naplňuje církve Kristovo poslání rozmanitými cestami. Tedy i to, co v naší práci směřuje jakoby dovnitř církve, slouží přece tomu, co z církve vychází, čím se církve obrací k bolestem a strachům tohoto světa.

Z tohoto hlediska bych chtěl nahlížet vše, co děláme. Jak tomu odpovídají naše církevní tiskoviny? Naše koncepce vzdělávání farářů i laiků? Podpora kaplanských služeb? Zájem o společenská témata?

Pod tlakem dílčích úkolů jeví se mi stále důležitější pokoušet se o nadhled a koncepční práci.

Stojíme o dobrý kontakt s kaplany. Jejich služba je intenzivní, náročná. Mohou nám přinášet cenné podněty, zkušenosti svědků evangelia v necírkevním prostředí, zkušenosti z ekumenické spolupráce a spolupráce s odborníky z jiných profesí. Zaslouhují naši podporu. Poněkud mimo naši pozornost dosud zůstávali spirituálové působící na školách. Chceme je zařadit do kaplanské komunity jakožto školní kaplany. Místo kaplanů ve sboru a v církvi však pořád není dost zřetelně definováno. Loňský synod jim upřel právo oddávat. Doufám, že letos jim tuto možnost opět vrátí. Ovšem, svatební shromáždění, ať se koná kdekoliv a je vedeno kýmkoliv, je bohoslužebným shromážděním konkrétního sboru. Je tedy i na kaplanech, aby pěstovali a udržovali své vztahy se sbory a s celou církví.

V komisi pro péči o výpomocné kazatele uvažujeme o změně v systému vzdělávání. Základní kurz orientovaný především na biblistiku a základy teologie by byl otevřený všem zájemcům, nejen těm, kdo se chystají na ordinaci. Byl by povinný nejen pro budoucí výpomocné kazatele, ale také třeba pro katechety a pastorační pracovníky. Na tento základní kurz by pak navazovaly další doplňující semináře zaměřené katecheticky, pastoračně, sociálně či prakticko-liturgicky (posledně jmenovaný povinně pro výpomocné kazatele).

V letošním roce zahajuje práci na tříletém projektu věnovaném sekularizaci smíšená holandsko-česká skupina farářů a kaplanů, která by měla přinést přímo hmatatelné či viditelné výsledky v podobě publikace.

S žádostí o spolupráci nás oslovila Evangelická luterská církev v USA z oblasti La Crosse (La Crosse Area Synod, Evangelical Lutheran Church in America). Uzavřeli jsme smlouvu o partnerství spočívající ve sdílení víry, zkušeností, vzájemném navštěvování, podpoře aktivit. Smlouva bude podepsána při návštěvě synodního seniora v USA v červnu 2018. Plné znění smlouvy je přílohou tohoto tisku.

Někdejší komise pro Kubu byla transformována na komisi pro lidská práva a rozšiřuje tak svou působnost.

Často se mi zdá, že abychom věci v církvi změnili, musíme měnit řády. Ale opravdu musíme? Proč by třeba sbory, jejichž členy jsou kaplani, je nemohli zvat jednou ročně na staršovstvo anebo jim nabídnout prostor pro zprávu o jejich činnosti na sborovém shromáždění, aniž bychom to měli v rádech či směrnicích? A trápí mě, jak zoufale pomalu a ztěžka se rodí komplikovaný systém podpory kazatelů odcházejících do důchodu. Ovšem, sám mám na tom podíl. Mohl jsem udělat víc. A tak jen doufám, že jsme přece společenstvím, které dokáže postřehnout, kde má kdo jaký nedostatek, a dokáže i bez formálních postupů spontánně potřebné podpořit a vynalézavě najít cestu, jak pomoci.

Pavel Pokorný

IV. Zpráva prvního náměstka synodního kurátora

Vstoupili jsme do jubilejního, „osmičkového“ roku a klademe si otázky: Jak navázat na ty, kteří obstáli ve zkouškách v dobách nesvobody? Jakým způsobem projevíme vděčnost za nesamozřejmá léta svobody? Jak naplníme svou odpovědnost za její zachování živým následováním Krista ve společenství poutníků?

Uvědomuji si stále více, že postupná hospodářská odluka církví od státu má ale také dimenzi společenskou, znamená větší nezávislost na státu, a umožňuje kritický odstup tam, kde se veřejný život zpronevřuje přijatelným hodnotám.

Narovnání vztahu státu a církví a náboženských společností má svou finanční dimenzi, jíž je postupná hospodářská odluka a schopnost financovat nezbytné náklady provozu naší církve bez finanční dotace od státu. Při úvahách o hospodaření církve se naléhavě vkrádá otázka, zda se zdravě prozírává starost o zajištění pro vzdálenější budoucnost nemůže nepozorovaně stát ukládáním pokladů, které ničí mol a rez nejistého světa financí.

Spolupráce církve a státu je určitě na místě v oblastech společného zájmu, např. udržitelný provoz naší Diakonie a škol EA není myslitelný bez účasti na systému financování sociálních služeb a školství z veřejných zdrojů. Ve spolupráci s dalšími nestátními školami a sociálními institucemi budeme nadále prosazovat rovný přístup nestátních subjektů k veřejným zdrojům. Pokud jde o údržbu budov a vybavení, nemluvě o rozvoji pracovníků, učitelů, nemůžeme se jako zřizovatel zříci určité spoluodpovědnosti. Bereme působení škol Evangelické akademie (podobně jako Diakonie) skutečně za své – ať jako povšechný sbor, senioráty či farní sbory?

Pro praktické fungování církve je klíčová nejen materiální, ale i duchovní podpora farářů. Jde ale také o kurátory a presbytery, sborové sestry, hospodáře a další dobrovolníky včetně církevních hudebníků, mezi něž se rád počítám. Společenství sboru je neseno řadou viditelných i ne zcela viditelných opor, které si předáváme z generace na generaci. Udržování sborů jen samy pro sebe by nedávalo smysl bez rozvoje jejich zájmu a působení navenek, otevřenosti ke službě potřebným. Jsem rád, že funguje grantový systém, který může takové aktivity nastartovat, umožnit jejich rozjezd a následně udržitelné fungování z prostředků sboru. Pro získávání dalších mimocírkevních zdrojů na tyto účely připravujeme nadační fond Evangelické dílo, o jehož ustavení budeme jednat i na tomto synodu.

Péče o kostely, modlitebny, fary a jejich vybavení leží na bedrech farních sborů za pomoci Jeronýmovy jednoty. Podrobnosti k jejímu působení najdete ve zprávě, která je samostatným tiskem synodu. Pokládám za znepokojující, že v posledních několika letech celocírkevní sbírky na Hlavní dar lásky a Jubilejní toleranční dar zůstávají na stejné nominální úrovni, tedy vlastně vzhledem k inflaci stagnují. Požadavky na opravy překračují možnosti Jeronýmovy jednoty a nelze stále spoléhat na to, že rozdíl budou i nadále pokrývat zahraniční dary. Hodláme proto o práci Jeronýmovy jednoty

průběžně informovat a spoléháme na to, že na úrovni sborů a seniorátů budeme věnovat průběžnou pozornost nejen plánování nutných oprav v nejbližších letech, ale i zajišťování dalších zdrojů financí.

Skončíme podobně jako v loňské zprávě: Společně na Hospodina, který nebydlí v chrámech stavěných lidskýma rukama, věřme radostné zvěsti, kolem níž se utvářejí naše sbory, a pokračujme v putování, ať ji předáme věrně dál.

Jiří Schneider

V. Zpráva druhého náměstka synodního seniora

Moc dobře si uvědomujeme, že církev je ve sborech, nikoli na synodní radě nebo v ÚCK. Dbáme na to, abychom do své práce vnášeli stále toto vědomí. Na jednu stranu musím oddělovat povinnosti sborové od „synodně radních“, na stranu druhou je dobře, že to nejde úplně. Pravidelně si v synodní radě vyprávíme, co kdo zažil v církvi o nedělích i během týdne, jinde než v Jungmannově 9.

Propojuje se mi to hlavně v osobách, se kterými se setkávám. Aktivit v církvi je spousta, práce hodně, ale ti, kteří tu církev aktivně tvoří, jsou – ze zkušenosti je to pochopitelné – stále titíž. Z mnohých stran zaslychám zmínku o přeplněných kalendářích, o nestíhání, o přepracovanosti. V takových momentech se pak ztrácí radost, spontánnost, pokoj. To je škoda. Jak to řešit?

Supervizor upozorní, že je třeba myslet na sebe a například si vzít dovolenou. To jistě, souhlasím, zákonné volno je od toho, aby člověku zůstala radost z práce, aby se stále těšil. Kolegové, kolegyně, jeďte s rodinou na kole na výlet, jděte s přáteli na bowling, pusťte si film, čtěte třeba cestopisy. Často ale ta naše práce zůstane neudělaná i po příjezdu z lázní, vidíte...

Variantou by bylo rozdělit úkoly mezi víc lidí. Hledáme je. Na všech církevních úrovních se o to máme snažit. Někdy ale lidi prostě nejsou nebo o nich nevíme. Nehodí se každý na všechno, není schopen kdokoli čehokoli. Znáte to i ve sborech: kdo co zajistí, udělá? Opakovaně to zůstává na těch několika málo ochotných.

Jinou možností je snížit počet aktivit. Máme pořádat méně kurzů? Vydávat méně publikací? Nemusíme se účastnit všech slavností? Ve sborech přece také konáme to, na co máme lidi a prostředky. Kde je však hranice, kdy zrušíme např. nedělní shromáždění v kazatelské stanici? Podmíníme konání biblické hodiny nejmenším počtem účastníků, omezíme snad počet návštěv mezi členy sboru navzájem? Spíš nikoli. Před srovnatelná rozhodnutí jsme stavění i na celocírkevní úrovni.

Můžeme zpomalit? Mělo by to jít. Se snahou dělat věci pořádně dojdeme k závěru, že je nutné věnovat všemu a všem ten čas, který náleží. Odvážuji se doufat, že synod najde v rozhovoru se synodní radou správné měřítko mezi kvantitou a kvalitou díla v církvi.

Celocírkevní odbor mládeže, Sdružení evangelické mládeže, mládež – chystá se mnoho akcí, setkání, vzdělávání. Vedle hojně navštívených jsou i takové, kde je velmi málo účastníků, některé bylo nutno i zrušit. Důvodem je nejspíš různý časový horizont plánování mezi generacemi. Vysoce obdivuji aktivní mládež i další pracovníky za jejich vytrvalost.

Poradní odbor pro práci s dětmi, katechetické příručky – vysoká úroveň připraveného materiálu, nevelký okruh spolupracovníků, někteří jsou velmi unavení, uvažují o pauze ve výrobě nových materiálů. Máme z čeho vybírat, pracujeme-li s dětmi. Dosavadní členové pracovních skupin zasluhují trvalé děkování.

Poradní odbor pro práci s lidmi s postižením, tábory v Bělči – velmi oceňovaná aktivita, kvalita působí zájem dalších zájemců, není jednoduché rozšířit okruh vedoucích, přednášejících i dobrovolníků ve stejné kvalitě. Velká poklona patří všem, kdo se podílejí na této službě.

Práce na Agendě – usnesení synodu zní: urychlit práce. Poradní odbor liturgický pracuje, schází se v Brně, usilovně se snaží. Výsledky práce už začínají být vidět a jsou zájemcům k užítku. Hleďte k dalším materiálům synodu.

Nový Evangelický zpěvník – usnesení synodu zní: splnit harmonogram a dodržet termín vydání. Se znalostí problematiky bych doplnil – pokud možno. Nikdo, kdo je v práci na zpěvníku interesován, nelení.

Diakonie – trvám na tom říkat „naše“ Diakonie. To slovíčko výrazně mění pohled i postoje. Usilujeme o to, aby křesťansky naplněné hodnoty propojovaly zaměstnance, uživatele i zřizovatele. Postupně se to daří, vyžaduje to však námahu a čas.

Ústecký seniorát – srdnatě a pokorně zároveň vzal seniorátní výbor na sebe péči o další vývoj života a práce v seniorátě. Zkušenosti z několikaleté práce tzv. revitalizační komise jistě užijeme v komisi strategické a třeba i v jiných seniorátech.

Vedle všeho pracovního snažení, povinného i dobrovolného, nezapomeňme se zastavit, ztišit, zazpívat, pomodlit. Moc to pomůže nám i druhým.

Ondřej Titěra

VI. Zpráva druhé náměstkyně synodního kurátora

Pro mě byly od minulého synodu důležité dvě zásadní změny ve směru, kterým budou dále určeny mzdy kazatelů. První změnou je synodem přijatá směrnice o nájemném, podle které sbory následně upravily nájemní vztahy se svými kazateli. Ani nové nájemní smlouvy podle přijaté směrnice neodstranily rozdíly mezi jednotlivými kazateli v platbách sborům, ale značně zredukovaly rozptyl jejich nastavení. Placení nájmu je nástupem cesty směrem ke srovnání vztahů uvnitř církve i navenek. Navýšením mezd o 3 000 Kč vzhledem k placení nájmu a další plánované zvýšení o další 2 000 Kč, které by ráda prosadila synodní rada, je spolu s pravidelnou valorizací mezd nástupem ke mzdám odpovídajícím platovým zařazením našich duchovních ke mzdám zaměstnanců ve státní správě se srovnatelným vzděláním.

Druhá věc, která mě těší, umožnila využití možností mzdového řádu nastavením osobních příplatků od 1. ledna 2018. Nastavením osobních příplatků podle množství práce odvedené jednotlivými faráři dojde ke spravedlivějšímu ohodnocení kazatelské práce, jak po tom dlouho volaly seniorátní výbory. Stanovení osobního příplatku k základní mzdě také zpřehlednilo výplatu mezd jednotlivých kazatelů a navýšilo částku na mzdovém výměru.

Z dalších věcí, které mám v referátu, bych chtěla pochválit ekonomické a zejména mzdové oddělení, které pracovní nápor k 1. lednu 2018 s nástupem nových mzdových výměrů všem kazatelům a obsáhlou agendu nových nájemních smluv zvládlo i v dvoutřetinovém obsazení na výbornou.

Poradní odbor pro otázky životního prostředí stále hýří nápady, což je dobře. Platová komise pracuje podle zadání synodu i synodní rady k mé spokojenosti. Stejně tak i investiční a realitní fondy, jejichž jednání se účastním, zaslouží pochvalu. Zkušenosti se správou našeho majetku jsou inspirací i pro další církve nejen v Čechách. Takže díky našim odborníkům, že věnují čas a svůj um do této sféry. Také práce na diakonických a rozvojových projektech byla pro mě v minulém roce radostí a dobrou zkušeností.

Starosti v dozorčí radě Střediska humanitární a rozvojové spolupráce mi nebyly ani v uplynulém roce. Středisko se pod vedením nového ředitele Tomáše Tožičky potkalo s řadou těžkostí a nezdarů ve finanční i personální rovině. Vše skončilo koncem roku 2017 rezignací ředitele a nastavením krizového vedení. Chtěla bych velmi vyzdvihnout přístup vedení Diakonie ČCE, které se k dané situaci postavilo velmi profesionálně a odpovědně. Dnes už snad mohu říci, že je středisko z nejhoršího venku a má nakročeno pod novým vedením dobrým směrem.

Eva Zadražilová